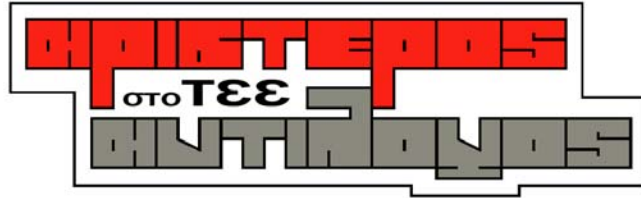

**ΦΑΚΕΛΟΣ:
ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ**

ΣΔΙΤ: ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΠΕΔΙΟ ΑΝΤΛΗΣΗΣ ΚΕΡΔΟΥΣ ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΟΣ.

Ένας από τους βασικούς πυλώνες του αναπτυξιακού μοντέλου που προωθεί η κυβέρνηση κρύβεται πίσω από ένα ακαταλαβίστικο αρκτικόλεξο, το οποίο σημαίνει: ΣΥΜΠΡΑΞΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ & ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΤΟΜΕΑ.

Το νόημα είναι ότι πλέον ιδιώτες θα κατασκευάζουν διάφορα έργα για το κράτος και θα λαμβάνουν μίσθωμα με βάση κάποιες συγκεκριμένες συμφωνίες. Τίποτα το καινούριο θα πείτε, αφού αυτό το έχουμε ξαναδεί με την Αττική Οδό και την Γέφυρα Ρίου – Αντιρίου.

Το καινούριο είναι, ότι τώρα η όλη διαδικασία διευρύνει τα πεδία εφαρμογής της. Η κυβέρνηση της ΝΔ με την συγκεκριμένη νομοθετική ρύθμιση επιχειρεί να παραδώσει το σύνολο της δημόσιας διοίκησης και δημόσιων υπηρεσιών στο ιδιωτικό κεφάλαιο. Στόχος είναι τα επόμενα χρόνια να περιοριστεί σταδιακά το σκέλος των δημόσιων επενδύσεων, που χρηματοδοτούνται σήμερα από τον προϋπολογισμό και να αντικατασταθεί με έργα (δρόμους, μεταφορικά μέσα, σχολεία, νοσοκομεία, υποδομές των ΟΤΑ, κ.τ.λ.), που θα κατασκευάζονται από κοινοπραξίες τραπεζών και εργοληπτικών επιχειρήσεων. Έτσι, το κράτος απαλλάσσεται από την ευθύνη χρηματοδότησης κοινωνικά αναγκαίων δραστηριοτήτων, ενώ παράλληλα ανοίγονται νέα πεδία επενδύσεων για το ιδιωτικό κεφάλαιο.

Δεν σημαίνει ότι ΣΔΙΤ θα εμφανίζονται μονάχα εκεί που άμεσα μπορεί να στηθεί ένα ταμείο, ένα τέλος, ένα διόδιο, όπως το γνωρίσαμε μέχρι σήμερα στα οδικά έργα ή σε χώρους στάθμευσης. Με ΣΔΙΤ θα κατασκευάζονται πλέον τα σχολεία, τα νοσοκομεία, τα δημόσια κτίρια, με ΣΔΙΤ θα παραχωρούνται υπηρεσίες των ΟΤΑ όπως η καθαριότητα και άλλα. Το κράτος πλέον θα είναι ενοικιαστής υποδομών και υπηρεσιών, οι κατασκευαστές θα ορίζουν τις τιμές και μεγάλο μέρος του κρατικού προϋπολογισμού θα εισρέει στις τσέπες τους.

Σύμφωνα με την μεθοδολογία των ΣΔΙΤ μια εταιρεία θα αναλαμβάνει να κατασκευάσει ένα έργο με δικούς της πόρους και να το εκμεταλλεύεται για κάποια χρόνια, ώστε να αποσβέσει τις επενδύσεις της και να προσποριστεί κάποιο κέρδος. Στην πράξη, αυτό μεταφράζεται σε χρηματοδότηση από ίδιους πόρους κατά ένα μικρό μόνο μέρος (περί το 20%, που μπορεί να υπερκαλύπτεται από αντίστοιχη προσαύξηση του προϋπολογισμού και να είναι μηδενικό), ενώ το υπόλοιπο καλύπτεται από το Δημόσιο και από δάνεια με την εγγύηση του Δημοσίου. Έτσι, στον ανάδοχο δεν μένει παρά η κατασκευή του έργου, η επίβλεψη του και η εκμετάλλευσή του. Επί της ουσίας πρόκειται για συμβάσεις «Δωροχώρησης».

Τα αποτελέσματα για το κοινωνικό σύνολο κάθε άλλο παρά θετικά μπορούν να είναι. Βασικές υποδομές θα περάσουν στην άμεση κατοχή από ιδιώτες με αυξημένο κόστος χρήσης για τους εργαζομένους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και ανασφάλεια για την μελλοντική τους λειτουργικότητα.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον αποτελεί και το εργασιακό καθεστώς για τους τομείς και τις δραστηριότητες που θα τεθούν κάτω από το καθεστώς των ΣΔΙΤ. Είναι προφανές ότι η απασχόληση των εργαζομένων που θα αποτελούν τα «πληρώματα» των εργολάβων στις υπηρεσίες ΣΔΙΤ στους ΟΤΑ θα προσλαμβάνονται πλέον με σχέσεις εργασίας ιδιωτικού τομέα.

Όσον αφορά την ποιότητα, τις συνθήκες κατασκευής και το κόστος των έργων, τα πολλά σχόλια περιπετούν. Αυτά που αναμένονται από μια ιδιωτική επιχείρηση, η πάσει θυσία συμπίεση του κόστους και η αύξηση των κερδών, είναι εμφανής στα ήδη κατασκευασμένα έργα. Υλικά και λεπτομέρειες που αποπνέουν έναν αέρα ευτελούς κατασκευής, με στόχο να αντέξουν μόνο για τον χρόνο εκμετάλλευσής τους από τον κατασκευαστή. Τέτοιες πρακτικές που υπάρχουν εδώ και χρόνια στο εξωτερικό έχουν αποδείξει ότι στο τέλος της περιόδου μίσθωσης οι ιδιώτες παρέδωσαν κατεστραμμένες και ασυντήρητες υποδομές. Μήπως κάτι ανάλογο να περιμένουμε και για το Ελ. Βενιζέλος την Αττική οδό, τη γέφυρα Ρίου – Αντιρίου και ότι άλλο χτισθεί ως ΣΔΙΤ;

Προφανώς, η γενικευμένη εφαρμογή των ΣΔΙΤ θα συμπέσει στο όριο της εξαφάνισής τους το μεγαλύτερο μέρος των μικρομεσαίων επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στο τομέα των δημόσιων έργων και υπηρεσιών.

Ήδη, αντιστάσεις σε τοπικό επίπεδο αναπτύσσονται σε όλη την Ελλάδα. Οι μηχανικοί που αντιλαμβάνονται το ρόλο τους ως σύμμαχο με τα υπόλοιπα λαϊκά στρώματα, οφείλουν να αντισταθούν σε αυτή τη κατεύθυνση αποκαλύπτοντας το ξεπούλημα και τη παραχώρηση των δημόσιων υποδομών στις μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες, στους εργολάβους «πληρωμάτων» κάθε είδους και στις τράπεζες.